

Regnet öste ner när vi började vår marsch uppåt. Ryggsäcken var tung, det gjorde märkligt ont i kroppen och någonstans började känslan gnaga i mig – började jag bli för gammal för sådana här äventyr? FOTO: HENRIK FLYGARE

Börjar jag bli för gammal för sådana här äventyr?

Redan som liten har detta med att sova ute i tält fascinerat mig. Jag kommer inte från en friluftsfamilj och kanske just därför har tältning varit så oförstört och romantiskt för mig. När jag flyttade upp till Jämtland kändes det vilt och galet att kunna tälta mitt uppe på fjället. Eller rättare sagt ett par meter ifrån leden för att försäkra mig om att inte gå vilse. När jag sedan träffade min man Gunnar blev det snart en vana att dra med alla hundar upp på fjället för att tälta en helt vanlig helg. Och eftersom han är begåvad med ett bra lokalsinne vidgades också mina vyer med vackra tältplatser även bortom leden.

Så här många år senare hade vi därför bestämt oss för att tälta på årets ripjaktspremiär. Naturligtvis skulle alla hundar med. Visserligen utlovade flerdygnsprognosen ihållande regn och blåst men vad gjorde väl det? Vi hade ju bra kläder, vårt tält och en extra presenning att bygga vindsydd av.

Tidigt på fredag morgon begav vi oss norröver mot ripfjället. Hundarna sov och regnet piskade mot bilrutan. I baksätet låg våra ryggsäckar packade till gränsen. Det som anses nödvändigt att släpa med sig upp på fjället verkar märkligt nog inte minska utan snarare öka med åren.

Gunnar hade sett ut ett ställe högt uppe på fjället precis vid en sjö. Det var fantastiskt vackert och förra året hade det funnits både ripor och kantareller precis i närheten. Sin vana trogen berättade han inte att det nästan var en mil dit varav tre kilometer rakt uppför precis i början.

Regnet öste ner när vi började vår marsch uppåt. Ryggsäcken var tung, det gjorde märkligt ont i kroppen och någonstans började känslan gnaga i mig – började jag bli för gammal för sådana här äventyr? Vägen gick uppåt uppåt över sega myrmarker innan fjällplatån äntligen kom. Jag kände blodsmak i munnen men bet ifrån. Detta hade jag ju sett fram emot så länge.

Humöret började sjunka när bristen på nattsömn gjorde sig gällande. Var det verkligen så här att tälta? Varför hade jag tyckt att det var så mysigt i alla år?

Jag var fullständigt slut när vi nådde tältplatsen och var vid detta laget också genomblot trots alla skyddande lager. Allt gick som på rutin, resa tältet, mata hundarna, göra i ordning mat och försöka hitta torra kläder. Tältet kommer i alla fall att vara torrt – och mysigt.

Väl inne i tältet kunde jag konstatera att det verkade ha krympt med åren? Och att hundarna, som njöt i fulla drag, hade ockuperat precis hela tältet. Just när jag hade hittat en miniplats att sova på hörde jag en svordom. Det regnade in. I ett hål i taket. Hade även tältet börjat känna sig gammalt och slitet?

Den natten blev det inte mycket sömn. Jag låg som i en kokong i min sovsäck och vaknade ungefär 102 gånger under natten för att jag antingen hade en hundrumpa i mitt ansikte, fick känslan av att sova i en vattenpöl eller för att det värkte i hela kroppen av alla konstiga sovställningar. I gryningen satte jag mig käpprak upp av att stövaren kräktes upp renbajs strax ovanför mitt huvud.

Vi klev upp och gav oss ut i gryningen på självaste rippremiärdagen. Trots regn, blåst och kyla hade vi en riktigt fin dag på fjället. Stora ripkullar och

sluttningar helt gyllene av fjällkantareller fick mig att glömma den hemska natten. Ända tills det började skymma igen.

Motståndet att gå in i tältet var stort natt två. Det var nu iskallt och fuktigt. Förmodligen skulle den första frosten komma. De enda som sov gott den natten var hundarna. När jag stel och kall vaknade i gryningen förnam jag en fasansfull lukt – i rent avslappningstillstånd hade en av pointrarna släppt sina analsäckar på min kudde.

Den tredje dagen regnade det och inget var trots presenning och eld torrt. Jag började få skavsår av mina trogna kängor av allt vatten som sipprat in i dem. Humöret började sjunka när bristen på nattsömn gjorde sig gällande. Var det verkligen så här att tälta? Varför hade jag tyckt att det var så mysigt i alla år?

Hur vi kom ner från fjället vet jag egentligen inte. Det handlade mest om ren och pur vilja. När jag satt i bilen och gnuggade mina ömmande fötter sa jag till Gunnar – det är inte som förr att tälta. Det är inte mysigt längre. Han tittade på mig flinade och sa – vi börjar bli för gamla för att tälta. Tur för dig att jag tycker om dig fastän du är sliten sa han och log brett.

Så – nästa år kommer ni inte hitta mig i ett tält på fjället. Någonstans på småtimmarna försvann min fina romantiska bild av tältning och det är bara att konstatera – jag börjar bli för gammal för sådana äventyr.

Anna Pamuk

anna@fjallveterinaren.se